

Nijedan ozbiljan pjesnik, kao Ivan Slamnig (1930 - 2001), nije imao radio-hit poput njega. Zvonimir Golob je, ipak, pisao šansone, odnosno tekstove za pjevanje. Arsen Dedić isto tako.

Slamnigova "Barbara" dogodila se kao pop-šlager ili hit tek 1975., kada ju je uglazbio nedavno preminuli Zvonko Špišić, mnogo godina nakon njenog nastanka i objave, prvo u časopisu Književnost 1959., pa u knjizi "Naronska siesta" (1963). A to su samo neki od sijaset podataka koje je Kristina Grgić sabrala i provjerila u knjizi "Trajni dijalog", prvoj ozbiljnoj čitanki Slamnigova opusa, s naglaskom na komparativnoj književnosti kao njegovoj okosnici.

U povijesti hrvatske književnosti Ivan Slamnig "dolazi" u paketu sa svojim studentskim kolegom i prijateljem Antunom Šoljanom. Obojica su krugovaši - pripadnici naraštaja istoimenog časopisa, te se opisuju dijelom one mlade generacije koja je, početkom 50-ih drobila soc-realističke negve. I to pod Pavletićevom parolom: "Neka bude živost". Oni su bili temelji te živosti.

Imao sam sreće upoznati Slamniga kao svog profesora na Filozofskom fakultetu i kao sugovornika. Prilikom jednog davnog intervjua (1981), šetali smo Končarevom, danas Ozaljskom, između "Ozlja" i "Livna", odavno zaboravljenih birtija. Volio je takva obična, mala mjesta na Trešnjevci, na kojoj je desetljećima stanovao. Predavao je svuda po svijetu, pa bi se vraćao u Zagreb. Znao je sjediti s nama, studentima komparativne, i popiti pokoje piće. Imao je običnost koju je nemoguće namjestiti, i nadomjestiti. A talent i posao ostavljao je u radnoj sobi.

Baš tada je dobio najveću državnu nagradu za književnost, Nazorovu, ali nije imao za avionsku kartu do Islanda, gdje mu je živjela kći. "Vidite, a mi razgovaramo o

ČITANJE KLASIKA "Trajni dijalog" Kristine Grgić

Prva ozbiljna čitanka Slamnigova opusa

"Dronti", spomenuo je pisac, bez ikakvog daljnjeg filozofiranja o književnosti i poziciji pisca. Kratko i jasno. "Dronta" je bila, dakako, zbirka Slamnigove poezije.

Naš intervju u Gordoganu ostao je "svakodnevan" samo zato što je to odlučio i htio Ivan Slamnig. Znao je za važnost autentičnog govora i jezika. Jer, bilo je sugovornika koji bi se ljutili, ako su im odgovori ostali nedirnuti. Pisac Slamnig vjerovao je u onu "dječju" posloviču: "Što govoriš to postojiš."

I zato su njegove pjesme još uvi-

jek jednako autentične i antologijske, jer čuvaju stare "govore". Zato su i Slamnigove rečenice u raznim intervjuima, a koje su s njim radili Jergović, Maleš i drugi, koristile autorici Kristini Grgić. Prepoznala je da su točno onakve kakve ih je Slamnig izgovorio, pa potom zabilježio magnetofon a sačuvao prijepis. Napokon, Slamnig ih je, vjerojatno, pročitao. Slamnig me, na koncu, "natjerao" da u našem dijalogu, uz

ponešto stida ostavim i vlastite pogreške.

Kristina Grgić
TRAJNI DIJALOG

KRISTINA GRGIĆ
Trajni dijalog -
komparativna
književnost u djelu
Ivana Slamniga

Matica hrvatska,
Zagreb 2017.

Autorica je iskoristila i Slamnigove rečenice u raznim intervjuima koje su s njim radili Jergović, Maleš i drugi

S izlaskom Grgićkine knjige navršilo se točno punih 60 godina otkada je Ivan Slamnig objavio "Priču o Zvezdani", u Krugovima (br. 8-9), koju je poslije Zvonimir Bajsić snimio kao TV-dramu. A danas mi se "Zvezdana", s onim slavnim krajem: "Ja sam onaj koji daje pričama sretan kraj", učinila pravim prethodnikom "Diktatora" (1969) Josipa Severa, odnosno mladih koje je samosvijest o pisanju odvela u nove i drukčije prostore. Kao da je "tvrdo-kuhana" proza krugovaša jednako značajna kao i njihova samosvijest o pisanju. Ili autentičnost, što ne trpi licemjerja.

Ivan Slamnig bio je, između ostalog, prvi pisac u Hrvatskoj kome je neki urednik dao "lijep" predujam za nenapisani roman. Tako je, zahvaljujući Zlatku Crnkoviću, kolegi s faksa, nastala "Bolja polovica hrabrosti", što se u prvoj inačici zvala "Pravorijek". Tek bi se moglo dodati da je Kristina Grgić potražila korijene te hrabrosti.

Za njen "Trajni dijalog" Cvijeta Pavlović je napisala da je takva knjiga bila potrebna "iz književnopovijesne i teorijske perspektive", a akademik Pavao Pavličić naglasio je da "njome dobivamo pouzdan prikaz Slamnigova opusa na koji će se svako buduće istraživanje moći osloniti". Doista, Grgićkina čitanka je opsežan, sveobuhvatan i pouzdan vodič kroz Slamnigovo djelo. Ona detaljno pretresa jezične i književne postupke ovoga pisca, pokazujući njihova prožimanja.

Slamnigovo djelo već je imalo izvrsnih proučavatelja, da spomenem Zorana Kravara, ali baš je Kristina Grgić imala smjelosti suočiti se s njegovom cjelinom i izaći iz nje, ustanovljujući da jedino cjelovito promotreno zadobiva jedinstveno polazište. Pokazala je sazvučja Slamnigovih pjesama, kratkih priča, radio-drama i romana. I prijevoda, uostalom. ■